

The background of the cover is a detailed illustration of a woman with long, wavy, reddish-brown hair. She is wearing a light-colored, possibly white or cream, dress with a ruffled neckline and a dark, possibly purple or blue, shawl or capelet draped over her shoulders. She is holding a small, dark notebook or book in her left hand and a quill pen in her right hand, as if she is writing. The setting is a dense, dark forest with various green plants and vines. To the left of the woman, a large, bleached, and somewhat mummified animal head is mounted on a wall or a large tree trunk. The overall lighting is dramatic, with strong highlights on the woman's face and hair, and deep shadows in the surrounding forest.

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ MĚSTO

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Kroniky Deštné divočiny

Dračí město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Hobb

Kroniky Deštné divočiny – Dračí město – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ MĚSTO

FRAGMENT

Věnuji Malé červené slípce

PROLOG

Tintaglia a Icefyre

Snadno proplouvala vzdušnými proudy. Nohy držela elegantně přitisknuté k tělu a křídla doširoka roztažená. Na zvlněných pouštních písčích pod ní se její stín jevil jako stín nějakého hada s křídly netopýra a dlouhým, oploutveným ocasem. Tintaglia zahučela hrdelem hlasem. Vrněla si radostí ze života. Toho dne za úsvitu lovili a byli při lovu úspěšní. Dostali svůj úlovek každý zvlášť, ostatně jako vždycky, a tak strávili ráno hodováním. Potom spali. Teď si oba draci vytyčili v mysli další cíl, i když ještě pořád páchli krví a vnitřnostmi, puchem, jenž na nich ulpěl při lovu.

Mírně vpředu před Tintaglií a o kousek níž letěl lesklý černý Icefyre. Zatímco přenášel váhu, čímž chytal vzdušné proudy a vozil se na nich, jeho dlouhé tělo se ohýbalo. Trup měl silnější a těžší než ona a tělo delší. Šupiny Icefyrea připomínaly peří a modře se leskly, a přesto byl celý černý. Zůstal dlouho uzavřený v ledu, což si na jeho těle vybralo svou daň. Trvalo roky, než se uzdravil. Velká křídla měla v hustých sítích mezi žebrovím stále ještě trhliny. Menší zranění se dávno zahojila, avšak díry v křídlech se zacelovaly pomaleji. Šrámy po nich ale

budou stejně vždycky viditelné. *To já jsem proti němu vrchol dokonalosti bez jediné poskvrnky.* Tintaglia koutkem oka obdivovala svá trpytivá azurová křídla.

A Icefyre, jako kdyby cítil, že mu nevěnuje pozornost, se prudce naklonil a začal se v kruzích snášet dolů. Tintaglia znala jejich cíl. Nedaleko odtud vystupoval nad písek skalnatý hřeben. Jeho roztržené kraje a drsné rokly obývaly zakrslé stromy a šedo zelené křoví. Přímo před těmito houštinami se nacházela skrytá oáza. Stála v široké písčité kotlině a obklopovaly ji roztroušené stromy. Z hlubin země tu stoupala voda, která vytvářela rozlehlou, nehybnou tůň. V prohlubni se i v zimě drželo denní teplo. Brzké odpoledne draci stráví mácháním ve sluncem vyhřáté vodě oázy. Očistí si tam krev z kůže a pak se budou bujně válet v hrubém písku, aby si vyleštili šupiny. Dobře to místo znali. Lovili na širokém území, ale přibližně každých deset dní je Icefyre dovedl zase zpátky sem. Prohlásil, že je to místo, které si pamatuje ze svého dávného mládí.

Kdysi zde bývala osada Elderlingů, kteří ošetřovali hostující draky. Z jejich bílých kamenných domů a pečlivě opatrovaných vinic už ovšem nezbylo nic. Jejich sídla pohltila rozrůstající se poušť; zůstala pouze oáza. Tintaglia by raději letěla mnohem dále na jih, na poušť z červených písků, kde zima nikdy nepřichází, ale Icefyre odmítl. Podezírala ho, že mu na takový let chybí výdrž. Nejednou už přemýšlela, že ho opustí a půjde sama. Jenže zažila hroznou izolaci, když byla dlouho uvězněná v kokonu, a to ji poznamenalo. Společnost draka, třebaže mrzoutská a svízelná, byla přece jen lepší než samota.

Icefyre teď letěl nízko, až se skoro otíral o rozpálený písek. Jen ojediněle mocně mávl křídly, díky čemuž ladně klouzal a vířil písek. Tintaglia za ním. Napodobovala ho a brousila si tak své umění letu. Mnoho věcí na svém druhovi neměla ráda, avšak nemohla popřít, že je skutečným pánem vzduchu.

Za letu kopírovali obrysy země. Dračice znala jeho plán. Svým klouzavým letem se záhy dostanou k okraji tůně a pak se prudce sklouznou po klouzačce, která se tu svažuje souběžně s dunami. Oba se šplouchnutím a se stále ještě roztaženými křídly zajedou do nehybné, sluncem vyhřáté vody.

Už byli v půli svahu, když vtom písek okolo horních okrajů tůně vybuchl. Plátěné potahy, které ho kryly, najednou někdo strhl a vyvstaly odtud řady lučištníků. Vzápětí vyletěl směrem k drakům roj šípů. První vlna střel drsně zachrastila o Tintagliina křídla i boky a minula je, ale k drakům se už obloukem nesla druhá várka. Draci byli příliš blízko u země, nemohli se vznést opět do výše. Icefyre se sklouzl, a jakmile dosáhl mělkých vod tůně, smýkl se bokem. Tintaglia letěla moc blízko za ním, takže už nedokázala zastavit ani změnit směr. Narazila do Icefyrea. A zatímco se jejich nohy a křídla motaly ve vyhřáté mělčině, vystoupili ze svých maskovaných doupat kopiníci a vyrazili na draky jako armáda útočných mravenců. Za nimi se zvedly další řady mužů a hrnuly se vpřed s těžkými sítěmi z tlustých lan a s řetězy.

Icefyre se od Tintaglie odtrhl bez ohledu na to, že by ji mohl zranit. Přebrodil mělkou tůň a postavil se mužům, přičemž dračici zašlapal do vody. Někteří z kopiníků utíkali, další Icefyre drtil pod silnými zadními nohama. Potom se otočil a máchl svým dlouhým ocasem, jímž svalil pěknou řádku dalších mužů. Omámená a ve vodě ponořená Tintaglia viděla, jak drak napíná krk. Poté doširoka otevřel tlamu. Za řadami lesklých, bílých a ostrých zubů dračice zahlédla Icefyreovy šarlatové a oranžové jedové váčky. Drak se obrátil k útočnickům, s řevem zasyčel a vzápětí se prostor zahalil jedovatou, jasně červenou mlhou. Mrak obklopil muže před ním a k modrému nebi se nesly jejich výkřiky.

Kyselina je rozežírala. Kožené či kovové brnění její postup sice zpomalilo, ale nezastavilo. K zemi padaly ze vzduchu kapky jedu a náhodně

procházely lidskými těly, která jim stála v cestě. Snášejíci se jed propaloval díry do kůže, do masa, kostí i střev. Když dopadl na písek, jen zasychel. Někteří muži zemřeli rychle, avšak většina nikoli.

Tintaglia se moc dlouho dívala, a proto na ni najednou dopadla síť. Na každém křížení uzlů byla lana zatížena olůvky. Navíc do celé sítě vetkali i řetězy – některé těžké, jiné jemné a další s háčky se zpětnými ostny. Zachytily se Tintaglii za křídla, a když po nich máchla drápy na předních nohou, zachytily se na nich také. Zuřivě zařvala a ucítila, jak i jí nabíhají jedové váčky. Kopiníci se už brodili mělkými vodami tůně směrem k ní. Letmo spatřila lučištníky. Začali klopýtavě sestupovat po písčitéch svazích, šípy vložené na tětivách. Tintaglia sebou trhla. Jedno z kopí si totiž našlo zranitelné místo mezi šupinami za její přední nohou, na měkkém kousku mezi nohou a hrudí. Neproniklo hluboko, jenomže Tintaglii ještě nikdy nic nebodlo. Otočila se, zaburácela bolestí i zlostí a spolu s křikem vyšel ven i jed. Kopiníci zděšeně padali na zem. Jed se ihned usadil na síti, takže lana i řetězy povolily a podlehly síle dračice. Ještě pořád ji sice ovíjely kusy propletenců, ale mohla se hýbat. Zachvátila ji zuřivost. Lidé se opovažují napadat draky?

Tintaglia vylezla z vody mezi protivníky. Mávala drápy a máchala ocasem a při každém zlostném výkřiku, který z ní vyšel, vypustila zároveň i vlnu kyselých jedů. Vzduch brzy zaplnil vřískot umírajících lidí. Na Icefyrea se dračice ohlížet nemusela. Jasně slyšela, jaký masakr způsobuje.

Okolo těla jí proletěly šípy a bolestivě udeřily do jejích zamotaných křídel. Zatřepala jimi, čímž srazila k zemi několik mužů a setřásla poslední zbytky sítě. Jakmile však dračice roztáhla křídla, stala se zároveň zranitelnou. Pod levým křídlem cítila horké pálení od šípu. Připlácla tedy křídla zase k sobě. Příliš pozdě pochopila, že se jí lidé pokoušeli vyprovokovat k tomu, aby je roztáhla. Chtěli totiž, aby odhalila citli-

vější tkáň pod nimi. Když však nyní křídla složila, jen tím zatlačila šíp ještě hlouběji. Tintaglia říčela bolestí. Znovu se obrátila a švihla ocasem. Zahlédla krátce Icefyrea. Držel v čelistech nějakého člověka a zvedal jej do vzduchu. Řev umírajícího muže přehlušil všechny ostatní zvuky boje; vzápětí drak překousl jeho tělo vedví. Zděšené výkřiky, nesoucí se od vzdálenějších řad lidí, zněly uším dračice sladce. Najednou pochopila, co její druh činí.

Dostihla ji jeho myšlenka. *Hrůza je stejně důležitá jako samo zabíjení. Oni se musí naučit, že už nikdy nesmí ani pomyslet na útok na draky. Několika musíme dovolit uniknout, aby ten příběh donesli až domů. Chmurný a strohý příběh, dodal. Ale utéct jich smí jen pár!*

Jen pár, souhlasila Tintaglia. Vystoupila z vody mezi muže, kteří se shromáždili, aby ji zabili. Přední nohou je odpálila stranou stejně snadno jako kočka, když hrábne po provázku. Rafala po nich zuby a odkusovala nohy od těl, paže od ramen. Spíš lidi mržala, než aby je rychle zabíjela. Zvedla vysoko hlavu, načech jí mrštila vpřed, zasyčela a vydechla mlhu plnou kyselého jedu. Stěna lidí před ní se rozpouštěla v kosti a krev.

Odpoledne se chýlilo k večeru a oba draci naposledy zakroužili nad kotlinou. Roztroušení válečníci utíkali jako zmatení mravenci směrem k hřebeni, pokrytému křovisky. *Nechme je roznést tu zprávu!* navrhl Icefyre. *Měli bychom se vrátit do oázy, než se jejich maso začne kazit.* Naklopil křídla a zanechal lenivého pronásledování. Tintaglia také.

Uvítala jeho návrh. Kopí z díry na jejím boku již vypadlo, ale šíp na druhé straně ne. Nechtěla, aby se do ní dostal ještě hlouběji. V jedné klidné chvíli, kdy první krveprolití skončilo a pohybu schopní přeživší prchali, se pokusila šíp vytáhnout. Jenže ten se místo toho zlomil a zbylý kus dřeva, který v ráně zůstal trčet, byl už moc krátký, takže jej nemohla vzít do zubů. A kdyby šíp chytala drápy, jen by ho zatlačila

hlouběji. S každým máchnutím křídel cítila nepříjemné pronikání dřevěného dřívku a kovové hlavice do masa.

Kolik lidí proti nám bojovalo? nadnesla otázku.

Stovky. Ale co na tom záleží? Nezabili nás. A ti, kterým jsme dovolili uniknout, přinesou tu zprávu ostatním z jejich plemene. Sdělí jim, jak byli pošetilí, že se o něco takového pokoušeli.

Proč na nás zaútočili?

Ten útok totiž vůbec neodpovídal zkušenostem, jaké Tintaglia s lidmi měla. Lidé, s nimiž se setkala, nad ní vždycky jen žasli a spíš měli sklony jí sloužit, než aby ji napadali. Někteří sice skřípali zuby odpořem, ale ona už našla způsob, jak je přivést k poslušnosti. Dřív s lidmi také bojovala, ale nikoli proto, že by ji přepadli. Zabíjela Chalcedany – a to jen proto, že se rozhodla spojit se s bingtownskými kupci. Pozabíjela jejich nepřátele na oplátku za to, že pomáhali s hady, kteří se po proměně měli stát draky. Mohl by s tím snad tento útok nějak souviset? Zdálo se to nepravděpodobné. Lidé přece žijí tak krátce. Byli by schopní tak promyšlené pomsty?

Icefyre si pro to našel prostší odůvodnění. *Napadli nás proto, že jsou to lidé, kdežto my jsme draci. Většina lidí nás přece nenávidí. Někteří sice předstírají posvátnou bázeň a přinášejí nám dary, ale za jejich lichotkami a hrbením se ukrývá jen nenávisť. Na to nikdy nezapomínej. V této části světa nás lidé nenáviděli velmi dlouhou dobu. Kdysi, než jsem se vylíhl jako drak, se tu lidi pokoušeli všechny draky vyhladit. Krmili svá stáda pomalými jedy ve snaze nás pozabít. Zajali a mučili naše sluhy Elderlingy a doufali přitom, že zjistí tajemství, která by pak mohli použít proti nám. Zničili naše bašty a kamenné pilíře, jimiž naši sluhové cestovali. Tím nás zkoušeli oslabit. Těch několik z nás, které se jim podařilo zabít, rozřezali jako dobytek a maso i krev našich těl použili jako léky a tonika pro svá vetchá těla.*

Já si na nic z toho nevzpomínám. Tintaglia marně pátrala ve svých vzpomínkách po předcích.

Ty si zjevně nevzpomínáš na spoustu věcí. Myslím, že jsi byla zapouzdřená moc dlouho. Poškodilo ti to vědomí a nyní kvůli tomu mnoho věcí vůbec neznáš.

Dračice se poněkud rozzlobila. Icefyre jí takové věci říkal často. Obyčejně vždy poté, co nějak naznačila, že kvůli dlouhému uvěznění v ledu zčásti zešlel. Protentokrát však Tintaglia svou zlost potlačila; potřebovala se totiž dozvědět víc. A šíp v boku ji sužoval.

Co se tehdy stalo?

Icefyre otočil hlavu na dlouhém krku a vrhl po ní zlověstný pohled. *Co se stalo? Samozřejmě jsme je zničili. Lidé jsou už tak dost svízeli, i když jim nedovolíme myslet si, že mohou vzdorovat našim přáním.*

Blížili se k prameni uprostřed oázy. Po písku ležely poházené lidské mrtvoly, takže ponořit se do tůně bylo jako vstoupit do bazénku páchnoucího krví. V horkém slunci pozdního odpoledne už se těla začínala rozkládat.

Až se nakrmíme, odejdeme odtud a najdeme si pro spánek čistší místo, prohlásil černý drak. Na čas budeme muset tohle místo opustit, než nám ho vyčistí šakali a havrani. Je tu tolik masa, že to najednou nepozřeme, a lidé se rychle kazí.

Icefyre sjel k plošince v tůni, kde se pohupovalo několik lidských těl. Tintaglia vyrazila za ním. Jak se dotkli vody, rozvlnili ji. Icefyre z ní vytáhl jedno tělo; voda v té chvíli stále ještě omývala břeh. *Vyhýbej se těm, co jsou obalení kovem, radil dračici. Nejlepší volbou pro tebe asi budou lučičtíci. Ti obvykle nosí kůži.*

Rozkousl tělo na dvě poloviny a jednu z nich zachytil, než stačila spadnout do vody. Vyhodil si půlku těla nad sebe do vzduchu, pak ji

chytil do čelistí a vzápětí zaklonil hlavu, aby sousto mohl polknout. Druhá půlka těla šplouchla do vody a potopila se do tůně. Pak si Icefyre vybral další tělo. Nejdřív pohltil hlavu, tělo rozdrtil svými silnými čelistmi a nakonec je polkl celé.

Tintaglia vylezla ze znečištěné vody. Stála na břehu a pozorovala Icefyrea.

Začnou se rychle kazit. Měla bys jíst hned.

Nikdy jsem lidi nejedla. Dračice cítila mírný odpor. Zabíla hodně lidí, ale žádného člověka dosud nesežrala. Připadalo jí to teď podivné.

Pomyslela na lidi, se kterými se přátelila: na Reyna, Maltu a mladého zpěváka Seldena. To ona je vyslala na cestu, na níž se z nich stali Elderlingové, a od té doby na ně moc nemyslela. *Selden*. Při vzpomínce na něj pocítila záblesk radosti. Byl z něho teď pěvec, jenž věděl, jak uctít draka. Ty tři lidi si vybrala za vlastní a učinila z nich Elderlingy. Takže byli možná jiní. Kdyby se ve chvíli smrti některého z nich ocitla poblíž, jistě by pozřela tělo, aby uchovala jeho vzpomínky.

Ale jíst jiné lidi? Icefyre má však pravdu. Je to přece jen maso. Po-
pošla podél břehu tůně a zvolila si tělo, které bylo natolik čerstvé, že z něj určitě ještě bude vytékat krev. Rozlomila je napůl. Když ucítila v tlamě látku a kůži, kroutil se jí jazyk. Pak několikrát kousla a posunula kořist k silným drtícím svalům vzadu v hrdle.

Tělo sjelo dolů. Maso je maso, soudila dračice. Měla po boji hlad.

Icefyre jedl tam, kde právě byl. Potom udělal několik kroků, natáhl krk a hledal další mrtvé. Rozhodně jich nebyl nedostatek. To Tintaglia byla vybíravější. Icefyre mluvil pravdu, lidé se skutečně rychle kazili. Někteří již teď páchli hnilobou. Vyhledávala tedy ty, kteří zemřeli nejpozději, a stranou odstrkovala ty, kteří už tuhli.

Propracovávala se hromadou těl, když vtom jeden člověk slabě vykřikl a snažil se od ní odplazit. Nebyl příliš velký; jed mu strávil část

nohou. Táhl se pryč a přitom fňukal. Icefyrea přitáhly zvuky a přišel blíž. Chlapec se vzpamatoval.

„Prosím!“ vykřikl a hlas se mu lámal, takže připomínal dětské pištění. „Prosím, nechte mě žít! My jsme vás nechtěli napadnout – já ani můj otec. Oni nás donutili! Vévodovi muži sebrali dědice mého otce, mou matku i dvě moje sestry. Řekli, že pokud nepůjdeme s nima na lov draků, všechny členy naší rodiny upálí. Že jméno mého otce umře spolu s ním a z našeho rodu pak nezůstane nic než prach. Tak jsme museli jít. Nechtěli jsme vás ale zranit, nejkrásnější, nejchytřejší draci.“

„Na podlézavé lichotky je trochu pozdě,“ poznamenal Icefyre pobaveně.

„Kdo že sebral tvou rodinu?“ ptala se Tintaglia zvědavě. V chlapcově noze byla vidět kost. Nepřežije.

„Vévodovi muži. Lidé vévody z Chalcedu. Říkali, že vévodovi musíme přinést části dračích těl. Potřebuje léky z nich vyrobený, aby mohl žít. Prý pokud doneseme krev, šupiny, játra nebo dračí oko, tak z nás vévoda udělá boháče navždy. Ale když ne...“ Kluk se podíval na svou nohu. Chvilí na ni hleděl a pak se něco v jeho obličejí změnilo. Podíval se nahoru na Tintaglii. „Vlastně jsme už teď mrtví. Všichni.“

„Ano,“ odpověděla, ale než to stačilo chlapci dojít, přiblížil se Icefyre a sevřel jeho trup v čelistech. Stalo se to rychle, jako když zaútočí had.

Čerstvé maso. Nemá smysl nechat ho, aby začal hnit jako ostatní.

Černý drak trhl hlavou nazad, pozřel zbytek chlapcova těla a polkl. Poté se přesunul k další hromadě mrtvol.

29. den klidného měsíce

7. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Reyalla, zastupujícího chovatele ptactva v Bingtownu, Kimovi,
chovateli ptactva v Cassaricku*

Zdravím, Kīme,

*připadl mi úkol sdělit ti stížnost, která přišla od několika našich
zákazníků. Tvrdí, že důvěrná sdělení, která obdrželi, nesou stopy
neoprávněného zasahování, i když voskové zátky na poštovních válečcích
vypadají nedotčeně. Ve dvou případech bylo razítko na pečeti vosku
prasklé u vysoce důvěrného svitku a ve třetím se uvnitř válečku našly
kousky pečeti vosku a vypadalo to, že svitek se zprávu byl smotaný
křivě, jako kdyby někdo válečky otevřel, přečetl si zprávy a pak je vrátil
a znovu válečky zapečetil voskem, jaký používají chovatelé ptactva.
Tyto stížnosti pocházejí od tří jednotlivých kupců a týkají se zpráv
přijatých od kupce Candrala z Cassaricku.*

*Dosud si nikdo nevyžádal oficiální vyšetřování. Uprosil jsem je,
aby mi dovolili spojit se s tebou a požádat tě, abys s kupcem Candralem
promluvil a vyžádal si, ať ti ukáže druhy pečeti vosku a razítko,
jaké pro své zprávy používá. Pevně doufám a mí nadřizení zde
v Bingtownu také, že je to pouze záležitost podřadného, starého
či křehkého vosku, a nikoli případ neoprávněné manipulace
se zprávami ze strany chovatele. Nicméně bychom tě chtěli
požádat, abys zkontroloval všechny tovaryše nebo učedníky,
které jsi za poslední rok zaměstnal.*

Žádáme to po tobě s převelikou lítostí a doufáme, že si to nevyložíš špatně. Z pověření svého mistra ti mám tlumočit, že v bezúhonnost chovatelů ptactva z Cassaricku chováme maximální důvěru a těšíme se, až toto nařčení budeme moci pustit z hlavy.

Žádáme o laskavost v podobě rychlé odpovědi.

KAPITOLA 1

Vévoda a zajatec

„Vůbec nic, Císařská Milosti.“ Posel, klečící na kolenou před vévodou, měl co dělat, aby udržel vyrovnaný hlas.

Vévoda seděl na trůně, podepřený polštáři, sledoval posla a čekal na chvíli, kdy zmlkne. I ten nejlepší nositel špatných zpráv mohl očekávat přinejmenším bičování. Ovšem zpoždování nepříznivých zpráv zasluhovalo smrt.

Muž vůbec nezvedal oči a zarputile hleděl k zemi. Tak tedy. Tohoto posla už bičovali. Věděl, že to přežije, a podrobil se.

Vévoda učinil malé gesto prstem. Vždyť velké pohyby vyžadovaly tolik energie. Jeho kancléř se již naučil sledovat malé pohyby a uměl na ně rychle reagovat. Výmluvně pokynul strážím a ty posla ihned odvolaly. Jejich boty burácely a lehké sandály posla cupitaly mezi nimi. Muži ho chvatně odváděli pryč. Nikdo se neodvážil pronést jediné slovo. Kancléř se obrátil zpět k vévodovi a hluboce se ukláněl, až se čelem dotýkal svých kolenou. Pomalu si klekl a byl tak troufalý, že se podíval na vévodovy sandály.

„Jsem zarmoucen, že jste musel být vystaven tak neuspokojivému sdělení.“

V audienční síni se rozhostilo ticho. Byla to velká místnost se stěnami z hrubého kamene, jenž připomínal všem, kdo vstoupili, že síň kdysi bývala součástí pevnosti. Klenutý strop nad hlavami lidí byl vymalován púlnoční modří s hvézdami, jak stály na obloze jedné noci uprostřed léta, která tu tak byla zakonzervována navždy. Vysoké výřezy oken shlížely na rozprostírající se město.

Žádný bod v tomto městě nebyl vyšší než vévodova citadela na vrcholu kopce. V dávných dobách stávala na štítu pevnost a uvnitř jejích stěn, pod otevřeným nebem, kruh z černých stojících kamenů. Bývalo to místo velké magie. Příběhy vyprávějí, jak potom lidé ty kameny svalili a zlá kouzla přemohli. Stejně kameny nyní ležely v kruhu okolo vévodova trůnu, ovšem prastaré runy byly nejasné a zničené. Zarovnali je s šedivou dlážděnou podlahou, položenou okolo. Černé kameny ukazovaly do pěti koutů známého světa. Říkalo se, že pod každým tím balvanem je čtvercová jáma, do níž byli zavřeni čarodějní nepřátelé Chalcedu, aby tam zemřeli. Trůn ve středu pak všem připomínal, že vévoda sedí tam, kam se za starých dob všichni báli šlápnout.

Vévoda pohnul rty. V mžiku vyskočilo jedno z pážat a vyrazilo vpřed s miskou studené vody v rukou. Chlapec si klekl a podal mísu kancléři. Ten postoupil na kolenou a zvedl misku k vévodovým rtům.

Vládce sklonil hlavu a napil se. Jakmile zvedl tvář, objevil se další sluha a nabídl kancléři měkkou látku, aby jí mohl osušit vévodův obličej a bradu.

Poté vévoda dovolil kancléři poodejít. Uhasil žízeň a nyní promluvil.

„Od našich vyslanců v Deštné divočině nemáme žádné další zprávy?“

Kancléř se ohnul ještě níž. Jeho róba z těžkého, vínově červeného hedvábí vířila kolem něj. Řídnoúcími vlasy mu prosvítala kůže na hlavě. „Ne, nejzářivější. Stydím se a jsem smutný, že vám musím sdělit, že nám neposlali žádné nové zprávy.“

„Ještě není na cestě žádná zásilka dračího masa?“ Vévoda znal odpověď, ale nutil Ellika, aby ji vyslovil nahlas.

Kanceléřova tvář se téměř dotýkala podlahy. „Oslnivý pane, nemáme zprávy o žádných zásilkách. Jsem zahanben a nesvůj, že vám to musím říkat.“

Vévoda zvažoval situaci. Stálo ho mnoho úsilí otevřít oči. Bylo obtížné mluvit natolik hlasitě, aby byl jeho hlas slyšet. Vévodovy nákladné prsteny z těžkého zlata, osazené masivními kameny, visely volně na jeho kostnatých prstech a tížily mu ruce. Přepychové šaty Jeho Veličerstva nemohly zakrýt vyzáblost. Ztrácel se před očima, skoro umíral – zatímco oni na něj hleděli a čekali. Musí odpovědět. Lidé ho nesmí brát jako slabého.

Tlumeně promluvil. „Dejte jim podnět. Vypravte víc vyslanců ke všem možným kontaktům, které máme. Pošlete jim výjimečné dary. Povzbuďte je, ať jsou nemilosrdní.“ S námahou pozvedl hlavu i hlas. „Musím snad komukoli z vás připomínat, že pokud zemřu, budete pohřbeni se mnou?“

Jeho slova měla zazvonit o kameny. Místo toho slyšel to, co jeho stoupenci – pisklavé rozhořčení umírajícího, starého muže. Nesnesitelné bylo, že někdo takový jako on má zemřít bez syna-dědice! Teď by tu neměl hovořit on; před ním by měl stát jeho dědic, křičet na šlechtice a donutit je tak k okamžité poslušnosti. A zatím tady musí šeptat hrozby on a syčet jako bezzubý, starý had.

Jak se tohle vůbec stalo? Vždyť měl vždycky syny, až jich přebývalo. Plno synů, jenže někteří byli na jeho gusto moc ctižádostiví. Některé musel poslat do války a jiné do mučírny za opovážlivost. Pár jich diskrétně otrávil. Kdyby byl věděl, že nemoc zachvátí nejen jeho vybraného dědice, ale i tři poslední syny, nechal by si nějaké v záloze. Ale neudělal to. A teď měl už jen jednu poslední, neužitečnou dceru. Ženu,

kteře je skoro třicet, nemá vlastní děti a přemýšlí i pohybuje se jako muž. Třikrát ovdověla a měla smůlu, že nikdy nedonosila dítě. Čte knihy a píše básně. Pro něj nepoužitelná, skoro nebezpečná jako čarodějnice. A on sám už nemá sílu v těle na to, aby zplodil se ženou dítě.

Nesnesitelné. Nemůže zemřít bez mužského dědice. Jeho jméno ne smí stát prachem v ústech světa. Musí mu doručit dračí léčbu, hustou dračí krev, která mu navrátí mládí i mužství. Pak si zajistí spoustu dědiců a bude je držet bezpečně uzamčené před vším neštěstím.

Dračí krev. Tak prosté léčivo a nikdo není schopn mu je dodat.

„Kdyby měl můj pán zemřít, byl by můj smutek tak veliký, že jedině pohřeb spolu s vámi by mi poskytl jakýsi klid, nejvznešenější.“ Kancléřova vmlouvavá slova najednou zněla jako krutý výsměch.

„Ach, jen mlč. Tvé lichotky mě dopalují. Co dobrého přináší tvá prázdňá oddanost? Kde jsou dračí části, které mě zachrání? Ty mi přines, a ne svoje zbytečné chvalořečení. Copak mi tu žádný člověk neslouží dobrovolně?“ Vyžadovalo to sílu, které neměl nazbyt, nicméně tentokrát jeho křik zahlaholil. Vévoda všechny přejížděl pohledem; nikdo se neodvažoval pohlédnout mu do očí. Krčili se a on je načas nechal vzpomínat na jejich syny, držené jako rukojmí, které žádný z nich již mnoho měsíců ani nezahlédl. Několik dlouhých chvil jim dovolil dumat, zda jejich dědicové přežili, a potom se jich hovorovým tónem zeptal: „Jsou nějaké zprávy od druhé jednotky, kterou jsme vyslali? Máme snad věřit oněm zvěstem o dracích viděných v poušti?“

Kancléř zůstal tak, jak byl – cítil mrazivou bolest z toho, že dostává protichůdné rozkazy.

Zuříš uvnitř, Elliku? přemítal vévoda. Pamatuješ, že kdysi jsi jel po mém boku, když jsme vyráželi do boje? Podívej, co se stalo z onoho vojevůdce a jeho pravice ozbrojené mečem: vetchý starý muž a patolízalský sluha. Kdybys mi donesl, co potřebuji, všechno by bylo

jako dřív. Proč jsi mě zklamal? Máš snad své vlastní ambice? Mám tě zabít?

Hleděl na svého kancléře, avšak Ellikovy oči zůstávaly sklopené. Když vévoda usoudil, že se muž každou chvílí zlomí, vyštěkl na něj: „Odpověz!“

Ellik pozvedl oči a vévoda spatřil, jak se za jeho poslušným šedým pohledem hromadí zlost. Jezdili spolu příliš dlouho a bojovali společně hodně často, takže těžko mohli jeden před druhým plně skrýt své myšlenky. Ellik znal každý vévodův úskok. Kdysi podle těch manévrů hrával. Teď však vévodova pravice začínala být těmito hrami unavená. Kancléř se zhluboka nadechl. „Až dosud se neobjevilo nic, můj pane. Ale návštěvy draků u vody byly nepravděelné, proto jsme našim jednotkám poručili, aby zůstaly na místě tak dlouho, dokud nezaznamenají úspěch.“

„Dobře. Alespoň zatím nemáme zprávy, že by selhali.“

„Ne, velkolepý. Stále doufáme.“

„Doufáme. Ty možná doufáš. Já vyžaduji. Kancléři, ty doufáš, že tě tvé jméno přežije?“

Muže se zmocnila hrozivá nehybnost. Jeho vévoda dobře znal kancléřovo nejzranitelnější místo. „Ano, pane.“ Ta slova už jen šeptal.

„Ty přece máš nejen syna-dědice, ale i druhého syna, ne?“

Vévodu potěšilo, že se Ellikův hlas roztrásl. „Jsem takto obdařený, ano, vznešený.“

„Hmm.“ Vévoda z Chalcedu se pokusil odkašlat, ale vyšel z něj pouze sípot, jenž způsobil, že sluhové začali pobíhat po místnosti. Nabídl vévodovi novou mísu se studenou vodou a také šálek horkého čaje. V rukou dalšího sluhy, posouvajícího se po kolenou, pak čekala čistá bílá látka. A ještě jiný nabízel sklenku vína.

Vévoda udělal nepatrný, rychlý pohyb rukou, čímž všechny odmítl. Roztřeseně se nadechl.

„Dva synové, kancléři. Proto ty stále doufáš. Jenže já syna nemám. A moje zdraví selhává kvůli tomu, že nemám jednu jedinou maličkou věc. Prostý léčivý prostředek z dračí krve je všechno, oč jsem žádal. Ale nedonesli jste mi jej. A tak si říkám: je správné, že ty máš tolik naděje na to, že tvé jméno zůstane ve světě znít, zatímco moje bude zapomenuto kvůli chybějícímu léku? Jistě to správné není.“

Muž se pomalu zmenšoval. Pod pohledem svého pána se hroutil do sebe, hlava mu padala k ohnutým kolenům a celé jeho tělo klesalo a vyjadřovalo kancléřovo přání být tak nepatrný, aby vévodovi vůbec nestál za pozornost.

Vévoda z Chalcedu pohnul ústy. Připomnělo to úsměv.

„Pro dnešek si můžeš oba své syny ponechat. A zítra? Zítra budeme oba doufat v dobré zprávy.“

„Tudy.“

Někdo zvedl těžký plátěný závěs, který sloužil jako dveře. Do šera se zařzl krajíc světla, ale rychle zase zmizel a nahradilo jej světlo lampy. Dvojhlavý pes ve vedlejší stání zakňučel a pohnul se. Selden dumal, kdy asi ten ubohý tvor naposledy viděl denní světlo, tedy skutečné denní světlo. Zmrzačené zvíře bylo na místě už v době, kdy sem přijali Seldena. I jeho samotného se již dlouhé měsíce, možná celý rok, nedotklo slunce. Denní světlo totiž bylo nepřítelem tajemství. Denní světlo by mohlo odhalit, že polovina divů a legend vystavených na bazaru v ošuntělých stáncích z plachtoviny jsou buď bizarní hlouposti, anebo padělky. A denní světlo by také mohlo prozradit, že ani ti, kdo mají jakýsi nárok na to být opravdoví, nejsou příliš zdraví.

Jako třeba on.

Světlo lucerny se přiblížilo a oslnivě žlutá záře způsobila, že mu začaly slzet oči. Odvrátil tvář a oči zavřel. Nevstal. Znal přesnou délku

řetězů přichycených k jeho kotníkům. Když ho sem přivedli, zkoušel samozřejmě svou sílu proti síle těch řetězů. Ony nijak nezeslábly, zato on ano. Ležel tak, jak byl, a čekal, až návštěvníci projdou. Jenže oni se zastavili před jeho stánkem.

„To je on? Myslel jsem, že bude velký! Není větší než jakýkoli jiný běžný muž.“

„Je vysoký. Toho si tolik nevšimnete, když je takhle zkroucený.“

„Sotva ho v tom rohu vzadu vidím. Můžeme vejít dovnitř?“

„Radím vám vlézt jen tam, kam nedosáhnou řetězy.“

Rozhostilo se ticho a dál už muži mluvili tlumenými hlasy. Selden se nehýbal. Ani v nejmenším ho nezajímalo, že probírají jeho. Ztratil schopnost stydět se, nebo se dokonce cítit zahanbený. Pořád mu hrozně scházelo oblečení, ovšem hlavně proto, že mu byla zima. Někdy mu mezi představeními hodili příkrývku, ale povětšinou zapomněli. Jen málo lidí z těch, co se o něj starali, mluvilo jeho jazykem, takže když žebrol o deku, nemělo to výsledek. Jeho horečnatému mozku pomalu docházelo, jak je neobvyklé, že ti dva muži, kteří se o něm baví, hovoří známým jazykem. Chalcedsky. Byla to řeč jeho otce, jíž se naučil, protože na něj chtěl učinit dojem. Ale nepodařilo se, nezaujal ho. Nehýbal se teď ani nedával nijak najevo, že ty muže vnímá. Začal bedlivěji naslouchat.

„Hej! Hej, ty tam! Dračí kluku! Vstaň. Tady ten pán se na tebe podívá.“

Mohl je ignorovat. Pak by po něm pravděpodobně něco hodili, aby ho přiměli se pohnout. Nebo by začali utahovat naviják, jenž svíral řetěz na jeho kotníku. Buď by musel jít k zadní stěně, nebo by ho tam dotáhli. Jeho vězňatelé se Seldena báli a nedbali jeho práva být člověkem. Když přišli vyhrabovat slámu, která pokrývala zem jeho stánku, vždycky mu řetězy utahovali. Povzdechl, narovnal tělo a pomalu se zvedl na nohy.

Jeden z mužů zalpal po dechu. „Je vážně vysoký! Podívejte, jaké má dlouhé nohy! Má ocas?“

„Ne. Ocas nemá. Ale je celý šupinatý. Když ho vidíte venku na denním světle, třpytí se jako diamanty.“

„Tak ho vyvedte ven. Ať se na něj kouknu ve světle.“

„Ne. On to nemá rád.“

„Lháři,“ pronesl Selden jasně. Lucerna ho oslepovala, ale on mluvil ke druhému ze dvou obrysů, které dokázal rozeznat. „Nechce, abyste viděl, že jsem nemocný. Nechce, abyste viděl, že jsem se osypal boláky a mám kotník pokrytý vředy od toho řetězu. A hlavně a především nechce, abyste viděl, že jsem pouhý člověk – stejně jako vy.“

„On mluví!“ Mužův hlas zněl spíš zaujatě než zděšeně.

„To ano. Ale moudřejší bude neposlouchat nic z toho, co říká. Je zčásti drak a já vím, že drak dokáže člověka přimět uvěřit čemukoli.“

„Nejsem zčásti drak! Jsem člověk jako vy, pozměněný přízní draka.“ Selden se snažil vložit do svého křiku sílu, ale chyběla mu.

„Vidíte, jak lže. My mu ale neodpovídejme. Pokud mu dovolíte, aby vás zatáhl do hovoru, podlehnete jeho vůli. Takhle určitě nějaký drak svedl jeho matku.“ Muž si odkašlal. „Takže jste ho viděl. Můj pán se zdráhá ho prodat, ale říká, že si vyslechne vaši nabídku, když jste došel tak daleko.“

„Má matka...? To je nesmysl! Divoká povíadačka, které by nevěřilo ani děcko. A prodat mě nemůžete. Nevlastníte mě!“ Selden zvedl ruku a snažil se zakrýt si oči, aby toho muže viděl. Nepomohlo to. A jeho slova ani nevyvolala žádnou odpověď. Najednou si připadal hloupě. Nic z tohohle se netýkalo jazykové bariéry. Vždycky šlo jen o to, že nebyli ochotni brát ho jako něco jiného než cennou hříčku přírody.

Muži pokračovali v debatě, jako kdyby nikdy nic neřekl.

„No, víte, já jednám jen jako zprostředkovatel. Nekupuji ho pro sebe. Váš pán žádá velmi vysokou cenu. Muž, jehož zastupuji, je bohatý, ale jak se říká – bohatství je lakotnější než chudoba. Jestliže utratím jeho peníze a dračí muž ho zklame, nebude po mně chtít zpět jen peníze.“

Před Seldenovými slzícíma očima se jevíli jako obrysy. Dva muži, které vůbec nezná, se tu dohadují o tom, zač stojí jeho život. Postoupil o krok k nim. Plesnivou slámou se za ním táhl jeho řetěz. „Jsem nemocný! Copak to nevidíte? To nemáte vůbec žádnou slušnost? Držíte mě tu v řetězech, krmíte mě napůl shnilým masem a okoralým chlebem, nikdy nevidím denní světlo... Zabijíte mě. Vraždíte mě!“

„Muž, kterého zastupuji, potřebuje důkaz, než utratí tolik zlata. Dovolte mi, abych vám to pověděl otevřeně. Za cenu, jakou požadujete, mi musíte dovolit poslat mu něco jako známku dobré víry. Pokud je dračí muž tím, čím tvrdíte, že je, pak váš pán dostane cenu, jakou žádá. A oba naši pánové s námi budou velmi spokojeni.“

Nastala dlouhá odmlka. „Povím o tom svému pánovi. Pojdte, napijete se s námi. Vyjednávání je žíznivá práce.“

Muži už se obraceli. Zatímco odcházeli, lucerna se pohupovala. Selden udělal dva další kroky a našel konec svého řetězu. „Mám rodinu!“ křikl za nimi. „Mám matku! A také sestru a bratra! Chci jít domů! Prosím, nechte mě odejít domů, než tady zemřu!“

Jedinou odpovědí byl krátký záblesk denního světla. Odešli.

Zakašlal a chytil se přitom za žebra, aby zadržel bolest. Vyšel z něj hlen a Selden ho vyplivl do špinavé slámy. Přemítal, zda je v něm krev. Je tu příliš málo světla, nedá se to poznat. Kašlání se zhoršovalo, tolik Selden věděl.

Vrávoravě přešel zpátky k hromadě slámy, kde spával. Klekl si a pak se položil na bok. Všechny klouby v těle ho bolely. Protřel si své

napuchlé oči a zas je zavřel. Proč jen jim dovolil, aby ho navnadili, a vstal? Proč se prostě nevzdá a nezůstane nehybně ležet až do smrti?

„Tintaglie,“ řekl něžně. V myšlenkách se natáhl po dračici. Byly časy, kdy ho vnímala, když po ní zapátral. Tenkrát se ho ještě dotýkala svými myšlenkami. Pak si našla druhu a od té doby od ní nic necítil. Téměř ji zbožňoval, vyhříval se v její dračí slávě a vracel jí to ve svých písních.

Písně. Jak dlouho je tomu, co jí zpíval, nebo co vůbec něco zpíval? Miloval ji a věřil, že ona miluje jeho. Všichni ho varovali. Mluvili o kouzlu draků, o čarovném pohlcení, které draci využívají, aby si podmanili lidi. Selden jim však nevěřil. Žil proto, aby jí sloužil. Horší ale bylo, že i nyní, když tu ležel na nečisté slámě jako nějaká zapomenutá hračka, věděl jedno. Kdyby ho znovu našla, stačilo by, aby se na něj jen letmo podívala a sloužil by jí věrně zas.

„Tohle teď jsem. To ze mě udělala,“ řekl měkce do tmy.

Ve vedlejší stání zakvílel dvojhlavý pes.

7. den měsíce naděje

7. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Kima, chovatele ptactva v Cassaricku, Reyallovi,
zastupujícímu chovateli ptactva v Bingtownu*

Sděl, prosím, svým nadřízeným, že jsem krajně znechucený z toho, že poskok jako ty byl pověřen úkolem tlumočit mi tato nechutná nařčení. Věřím, že povolení vystupovat jako chovatel ptactva za Erekoovy nepřítomnosti v tobě vzbudilo přemrštěný pocit důležitosti, který je na místě tovaryše zcela nemístný, dával-li ho najevo mistrovi. Dále navrhuji, aby se mistři ptáčníci z Cechu chovatelů ptactva v Bingtownu zaměřili na tvé rodinné konexe a zvažili řevnivost, jakou ke mně chovají tví příbuzní v souvislosti s mým povýšením na chovatele ptactva v Cassaricku, neboť si myslím, že tak dojdou k podstatě tohoto hnusného obvinění.

Kontaktovat v této věci kupce Candrala odmítám. On sám u naší kanceláře žádnou stížnost neovznesl a jsem si jistý, že kdyby byly tyto reklamace opodstatněné, přišel by za námi podat protest osobně. Chovám podezření, že chyba není ve vosku či pečeti, nýbrž v ledabylé manipulaci s pouzdry na důvěrná sdělení přímo v bingtowské voliéře v rukou těch, do jejichž správy spadají holubi z Trehaugu a Cassaricku. Domnívám se, že jsi to přímo ty, tovaryš.

Pokud má Cech chovatelů ptactva v Bingtownu důvod ke stížnosti na to, jak se v Cassaricku zachází s oficiálními zprávami, navrhuji, abyste poslali formální stížnost Radě kupců v Cassaricku a požadovali

vyšetření. Věřím, že zjistíte, že má v chovatele ptactva v Cassaricku maximální důvěru, a že rada odmítne zabývat se tak nactiutrřačným obviněním proti nám.

Kim, chovatel ptactva, Cassarick

KAPITOLA 2

Dračí bitva

Slunce se prolomilo skrze mraky ven. Mlha, která halila louku na horském svahu podél rychle proudící řeky, začala horkem mizet. Sintara zvedla hlavu a hleděla na vzdálený hořící prstenec. Na její šupinatou kůži dopadalo světlo, ale tepla s ním přicházelo jen málo. Mlha se v pramíncích zvedala a ztrácela se pod dotekem slunce, avšak od západu z hutných, šedivých mračen fičel jedovatý vítr. Nastává další deštivý den. A ve vzdálených zemích se pod horkým sluníčkem opéká rozkošně hrubý písek. Sintaře se do vědomí vkradla vzpomínka po předcích. Váleli se tehdy v tom písku a drhli si šupiny tak dlouho, až jim nádherně zářily. Měla by se i se svými dračími druhy přestěhovat. Měli by povstat v jednom šiku blýskavých křídel a šlehajících ocasů a odletět do dalekých jižních pouští, vzdálených odtud celé měsíce cesty. Lov ve skalnatých vrchovinách, které ohraničovaly poušť, byl vždycky dobrý. Kdyby tam nyní prodlévali, byl by čas na lov, na najedení se dosyta, na dostatečně dlouhý spánek v horkem nasáklém odpoledni. Pak by se vznesli k jasně modrému nebi a pluli by na horkých vzdušných proudech. Když drak zachytí správné větry, může bez ná-

mahy viset nad krajinou. Jakákoli královna tohle dokáže. Umí pohnout křídly a klouzat a sledovat těžší samce, jak svádějí bitvu ve vzduchu pod ní. Představila si tam samu sebe, jak se na ně dívá, jak se tlučou a plivají, prudce stoupají, srážejí se a svírají v drápech jeden druhého.

Na konci takové bitvy vždy vítězí jediný drak. Jeho poražení sokové se vracejí na písek, aby se tam slunili a trucovali, nebo odlétají do hor. Ty hýjí zvěř, tam vypustí svou zuřivost – budou se oddávat vražednému řádění. Osamocený drak vstane, zabaší křídly, aby nabral výšku, potřebnou pro kroužení. A sleduje samice a vybírá si tu, jíž se hodlá dvořit. Pak začne zase jiný druh boje.

Sintara měla měděné oči napůl zavřené. Hlava na jejím dlouhém, silném krku byla zdvižená a obličej obrácený ke vzdálenému slunci. Bezděčně rozevřela neužitečná křídla. Hlodalo v ní vzrušení. Cítila, jak jí touha po páření rozehřívá šupiny na břicho a hrdle a cítila pach této své touhy. Linul se ze žláz pod Sintařinými křídly. Otevřela oči a sehnula hlavu. Skoro se styděla. Skutečná královna, mající nárok na páření, by měla silná křídla, která by ji pozvedla nad oblaka. Zatím však zdejší mračna hrozila, že Sintaru promáčí. Také by se za letu rozšířil pach jejího pižma a podnítil by chtíč v každém drakovi na míle daleko. Jenže opravdová královna by netrčela tady na tom mokřém říčním břehu, kde jí dělají doprovod jedině nemotorní, letu neschopní samci a ještě zbytečnější lidští strážci.

Zaplašila sny o velkolepých bitvách a zásnubních letech. V bocích jí bublala nespokojenost. Sintara totiž měla hlad. Kde je Thymara, její strážkyně? Má pro dračici lovit, přinášet jí čerstvě zabitou zvěř. Kde vězí ta marná holka?

Najednou ucítila zuřivý poryv větru a zachytila silný zápach draka. Včas složila napůl roztažená křídla.

Drak se nohama s pařátý dotkl země a prudce sjel k ní. Zastavil se jen těsně před ní, tak tak že do ní nenarazil. Sintara se vzeplala na zadní a vyklenula lesklý modrý krk, aby se vypjala do plné výše. I tak se však Kalo tyčil vysoko nad ní. Viděla, jak mu víří oči radostí. Uvědomil si totiž, v jaké je Sintara nevýhodě. Od doby, co přišli do Kelsingry, tenhle veliký samec vyrostl a nabral svaly. „Zatím můj nejdelší let,“ řekl jí a přitom třásl tmavě modrými křídly. Setřepal z nich dešťové kapky, přičemž samozřejmě postříkal i Sintaru. Pak křídla opatrně složil a naporádil si jimi záda. „Moje křídla jsou každým dnem delší a silnější. Brzy se opět stanu pánem nebes. Co ty, královno? Kdy se vzneseš do vzduchu?“

„Až se mi zachce,“ odsekla Sintara a odvrátila se. Kalo páchl smyslností; divoká svoboda při letu nebyla tím, na co se zaměřoval. Spíš ho zajímalo, co by se během letu mohlo stát. Ona by o tom vůbec neuvažovala. „A já bych tomu ani let neříkala. Běžíš dolů z kopce a skočíš prostě do vzduchu. Klouzání není létání.“ Sintařina kritika nebyla úplně spravedlivá. Kalo byl ve vzduchu po dobu pěti máchnutí křídly, než přistál. V dračici se rvala potupa se zuřivostí, když vzpomínala na svůj první pokus o let. Jak se strážci bavili, když skákala a klouzala. Jenže křídla neměla dostatek sil a nedokázala ji zvednout. Klesla a spadla do řeky. Proud ji povalil a potloukl. Vynořila se pokrytá modřinami a tekla z ní bahnitá voda. *Nezpomínej na to ponížení. Ale už nikomu znovu nedovol, aby tě viděl selhat.*

Nový poryv větru spustil déšť. Sintara se přišla k řece vlastně jenom napít. Teď se vrátí k chabému úkrytu pod stromy.

Jenže hned jak se začala od Kala vzdalovat, natáhl drak prudce hlavu. Chytil Sintaru čelistmi pevně za krkem, těsně za hlavou, takže se nemohla otočit a kousnout ho nebo na něj plivnout kyselinu. Hned zvedla přední nohu a chtěla po něm hrábnout drápy, avšak drak měl

delší a silnější krk než ona. Držel ji kus od svého těla; Sintara jen bezmocně řezala drápy vzduch. Zlostně zatroubila a Kalo ji pustil. Vzápětí uskočil, takže i když na něj zaútočila podruhé, bylo to stejně marné jako poprvé.

Kalo zvedl křídla a doširoka je rozevřel. Byl připravený dračici odrazit, kdyby ho napadla. Jeho stříbrné oči se zelenými nitkami vztekly a zároveň pobaveně vířily.

„Měla bys to létání zkusit, Sintaro! Musíš se zase stát skutečnou královnou, vládkyní moře, země i nebe. Necháš tyhle k zemi připoutané červy tady a vzneseš se se mnou nahoru. Budeme lovit, zabíjet a uletíme daleko od těchto rozlehlých luk a studeného deště – až k dalekým pouštím na jihu. Nahmatej svoje vzpomínky po předcích a vzpomeň si, čím se máme stát!“

Sintaru pálil krk v místech, kde ji drak podrápal svými zuby, ale ještě víc ji pálila její uražená pýcha. Bez ohledu na nebezpečí na něj s tlamou doširoka rozevřenou a s naběhlými jedovými váčky znovu zaútočila. Jenže Kalo jen potěšeně zařičel a přeskočil ji. Rychle se tedy otočila, aby se mu mohla postavit, ale to už zahlédla i červeného Rancula a blanžkytně modrého Sesticana, jak se pomalu sunou směrem k nim. Draci nebyli uzpůsobení na pohyb po zemi. Klusali ztěžka a nemotorně jako nějaký tlustý, vykrmený dobytek. Sesticanovi vyčnívala vzadu na krku jemně tkaná oranžová hříva, která vyhlížela jako filigrán. Ranculos se k nim hnal s napůl roztaženými lesklými křídly a útočně hulákal: „Nech ji být, Kalo!“

„Já vaši pomoc nepotřebuju!“ zatroubila na ně. Otočila se a pochodovala pryč od scházejících se samců. Cítila uspokojení nad tím, že by o ni bojovali, ale tohle uspokojení se zároveň přelo s pocitem ponížení – Sintara o sobě totiž soudila, že za jejich boj nestojí. Nedokáže se vznést k obloze, aby ukázala vznešenost a rychlost. Nemůže tedy

vyzvat vítěze téhle hloupé šarvátky vlastní mrštností a neohrožeností. Na okraji jejího vědomí se kupily tisíce vzpomínek po předcích na jiné námluvy a zasnubní lety. Potlačila je. A neohlížela se ani na křik, ani na zuřivé plácání křídel. „Nemám potřebu létat,“ zavolala opovržlivě přes rameno. „Tady stejně není drak, s nímž by stálo za to vydat se na zasnubní let.“

Ranculos zarmouceně a zuřivě zařval, ale to byla jediná odpověď. Deštivé odpoledne se proměnilo v dobu zmateného pobíhání. Lidé vystrašeně pokřikovali a volali na sebe různé dotazy – dračí strážci vybíhali ze svých roztroušených chatek a mířili k zápasícím samcům. Hlupáci. Draci je pošlapou nebo ještě něco horšího, pokud se odváží zasahovat. Tohle nejsou záležitosti, do kterých by se měli vměšovat lidé. Sintaru rozčilovalo, když s nimi strážci zacházeli, jako kdyby byli dobytek, který je třeba řídit, a ne draci, jimž se musí sloužit. Už k ní běžela její strážkyně. Snažila se kolem svých hrbolatých zad a ramen držet otrhaný plášť a volala: „Sintaro, jsi v pořádku? Nejsi zraněná?“

Dračice vyhodila hlavu hodně vysoko a napůl rozevřela křídla. „Myslíš si snad, že se neumím ubránit sama?“ ptala se podrážděně Thymary. „Máš pocit, že jsem slabá a –“

„Uhni!“ vykřikl vtom kdosi a Thymara hned poslechla. Sehnula se a rukama si zakryla týl hlavy.

Sintara si pobaveně odfrkla. Kolem se řítíl zlatý Mercor s hodně roztaženými křídly. Drápy rozmetával chomáče zabláčené trávy a přitom se jen zlehýnka otíral o zem. Kdyby drakovo ostnaté křídlo Thymaru opravdu přejelo, jen rukama by se určitě neubránila. Pouhý vítr, který Mercor svým prúletem způsobil, srazil dívku k zemi, až se kutálela po vlhké luční trávě.

Lidské výkřiky a dračí řev vyvrcholily Mercorovým troubením. Narazil totiž do chumlu zápasících samců.

Sesticana náraz povalil, takže spadl. Jeho rozevřená křídla se nebezpečně ohnula a Sintara uslyšela, jak drak zafuněl bolestí a leknutím. Ranculos zůstal uvězněný pod padajícím Kalem. Kalo se pokusil odvalit a narazil do Mercora delšími drápy svých silných zadních nohou. Avšak Mercor si stoupl na zadní na vršek celé hromady vzpírajících se draků. Kalo divoce sekl pařáty a udělal Mercorovi na žebrech šrám, ale než mohl přidat další pruh, posunul se Mercor na hromadě ještě výš. Kalo šlehal dlouhým krkem a hlavou jako bičem, ovšem Mercor měl jasnou výhodu. Sestican zuřivě a bezmocně řval, jelikož byl uvězněný pod dvěma většími draky. Od rvačky se do okolí linul ostrý pach samčího pižma.

Tlupa vyděšených a rozezlených strážců draky obklopila; někteří volávali jména bojovníků a jiní se snažili zabránit ostatním okounějícím drakům, aby se připojili k bitce. Přišly i menší samice Fente a Veras. Napřahovaly krky a troufaly si nebezpečně daleko, přičemž své strážce úplně ignorovaly. Baliper mrskal svým šarlatovým ocasem a plížil se okrajem místa, na němž se konflikt odehrával. Strážci však nebezpečí okamžitě zaznamenali. Začali rozhorleně pištět a prchali do bezpečí.

Poté potyčka najednou skončila téměř stejně rychle, jako začala. Mercor trhl zlatou hlavou vzad a pak s rozevřenými čelistmi zase vpřed. Strážci se rozvřískali a přihlížející draci začali poděšeně říčet – hrozilo, že Kala zahubí kyselá sprška. Místo toho Mercor v poslední chvíli tlamu zavřel. Švihl hlavou dolů a plivl, ale nikoli mlhu nebo proud; pouze jednu kyselou kaňku, a to rovnou na Kalovo zranitelné hrdlo. Modročerný drak zařval bolestí i vztekem. Pak Mercor třikrát mocně máchl křídly, zvedl se z něj a usedl značný kus odtud, přibližně na délku lodi. Z dlouhé rány na jeho žebrech volně vytékala krev a pokrývala drakův zlatě šupinatý bok. Mercor mrskal ocasem a vzduch byl prosycený jeho výzvou.

Kalo se překulil na nohy. Zuřivě vrčel, celý dotčený a ponížený, a ihned zamířil k řece, kde ze sebe hodlal smýt kyselinu, aby se mu nestihla zažrat hlouběji do masa. Vedle něj běžel Spitův strážce Carson a volal na draka, ať zastaví. Chtěl se mu podívat na zranění, jenže černý drak si ho vůbec nevšímal. Ranculos nebyl příliš poraněný, jen potlučený a otřesený. Vyškrábal se na nohy a vrávoravě se narovnával. Roztřásl si křídla a zase je složil, jako kdyby ho bolela. Potom se vši důstojností, již se mu podařilo sebrat, odpajdal pryč z místa boje, kde zůstalo plno udupané hlíny.

Mercor ještě za ustupujícím Kalem zahřměl: „Nezapomeň, že bych tě mohl zabít! Nikdy na to nezapomínej, Kalo!“

„Ještěrčí jikro!“ zahučel za ním tmavý drak, ale nezpomalil. Dál pomaličku ustupoval k ledovým říčním vodám.

Sintara se ode všech odvrátila. Skončilo to. Překvapilo ji, že to trvalo takhle dlouho. Boj, stejně jako páření, byly věci, které draci prováděli za letu. Kdyby samci byli schopni vzlétnout, trval by zápas možná celé hodiny nebo třeba i celý den a všichni by po něm zůstali zakrvácení a popálení kyselinou. Sintařinu mysl na okamžik zahltily vzpomínky předků na taková utkání. Cítila, jak jí srdce buší vzrušením. Samci by bojovali z úcty k ní a na samém konci zápasu, až by jediný z nich zvítězil, musel by se pak za letu utkat zas s ní a přijmout její výzvu. Teprve potom by mohl prokázat právo spářit se s ní. Vznegli by se do vzduchu a stoupali by výš a výš, zatímco drak by se snažil, aby stačil jejím smyčkám, střemhlavým poklesům a rychlým vzletům. A pokud by uspěl a povedlo se mu přiblížit se natolik, že by sladil svůj let s jejím, zaklesl by své tělo do jejího a křídla obou by letěla souběžně...

„SINTARO!“

Mercorův řev ji vytrhl z rozjímání. Nejen ona se otočila, aby viděla,

co po ní zlatý drak chce. Zírali na něj všichni draci i strážci na louce. A na Sintaru taky.

Velký, zlatý drak zvedl hlavu a s hlasitým praskotem rozevřel křídla. Vítr k ní zanesl čerstvou dávku jeho pachu. „Neměla bys vyvolávat něco, co nedokážeš dokončit,“ napomenul ji.

Hleděla na něj a cítila, jak se díky vzteku ještě víc jasní její barvy. „S tebou to nemá nic společného, Mercore. Snad bys neměl zasahovat do věci, které se tě netýkají.“

Drak roztáhl křídla ještě víc a zvedl tělo na mohutných zadních nohou hodně vysoko. „Já budu létat.“ Nekřičel svá slova nahlas, ale přesto se jasně nesla po větru i přes déšť. „Stejně jako ty. A až dojde na boje o páření, vyhraju já. A spářím se s tebou.“

Koukala na něho naprosto ohromeně. Pro samce bylo nemyslitelné si takto něco bezostyšně nárokovat. Snažila se nedat najevo, že je Mercorovými slovy polichocená. Ona, Sintara, prý bude létat. Ale když už ticho trvalo příliš dlouho a ona si uvědomila, jak na ni všichni hledí a čekají na odpověď, popadla ji zlost. „To tvrdíš ty,“ odsekla chabě. Ani by nemusela zaslechnout pohrdavé odfrknutí Fente; i bez něj pochopila, že její ubohá reakce na nikoho nezapůsobila.

A tak se ode všech odvrátila a vyrazila zpátky k lesu a řídké hradbě stromů. Vždyť je to jedno. Nezajímá mě, co Mercor řekl, ani že se mi Fente vysmívá. Mezi nimi přece není nikdo, kdo by stál za zájem. „A stejně to vůbec nebyla pořádná bitva,“ zabručela potichu.

„Takže ty ses vlastně snažila vyprovokovat ‚pořádnou bitvu‘, jo?“ Sintařina urýpaná strážkyně Thymara už byla po jejím boku a spěchala, aby s dračicí udržela krok. Černé vlasy jí na hlavě visely v rozčepýřených, otrhaných copáncích; jen některé pořád ještě krásilily dřevěné přívěšky. Jak se kutálela z kopce, obalilo se její rozervané oblečení zvadlou trávou. Nohy měla omotané hadrovými onucemi, které k sobě

nepatřily, a provizorní boty byly podraženy nahrubo vyčíněnou jelení kůží. V poslední době dívka zhubla a vyrostla. Také jí více vystaly kosti v obličejí. Jak běžela, pod pláštěm se jí lehce pohupovala křídla, kterými ji Sintara obdařila. První Thymařina otázka byla sice neurvalá, ale když teď dračici oslovila znovu, znělo to starostlivě. „Zastav na chvílku a skrč se. Podívám se ti na ten krk.“

„Nešlo to do krve.“ Sintara sama skoro nemohla uvěřit, že reaguje na drzý požadavek obyčejného člověka.

„Chci se na to jenom podívat. Vypadá to, že se ti při tom uvolnilo pár šupin.“

„Neudělala jsem nic, čím bych to pošetilé handrkování vyprovokovala.“ Sintara se prudce zastavila a sehnula hlavu, aby jí Thymara mohla prohlédnout krk. Nesla to nelibě, poněvadž cítila, že tím jaksi podlehla lidským pánovitým způsobům. Bublala v ní zlost. Chvilku uvažovala o takovém „nechtěném“ šťouchnutí do Thymary. Nejraději by se po ní ohnala hlavou a podrazila jí nohy. Ale když ucítila, jak dívčiny silné ruce jemně uvolňují a uhlazují její nevyrovnané šupiny na krku, umoudřila se. Její strážkyně byla se svými šikovnými rukama skutečně užitečná.

„Žádná šupina není úplně utržená, ačkoli možná některou z nich dřív nebo později ztratíš.“

Thymara rovnala dračí šupiny a Sintara přitom jasně cítila rozmrzelost své strážkyně. Byla na dračici sice často neomalená, nicméně Sintara dobře věděla, jak je dívka pyšná na její vzhled a zdraví. Každá urážka Sintary dopalovala i Thymaru. A taky vnímala náladu dračice.

Sintara se tedy na děvče zaměřila víc. Poznala, že jsou obě nejenom našťvané, ale i zklamané. „Ti muži!“ zvolala dívka najednou. „Vyprovokovat samce draka k nějaký hlouposti je zřejmě stejně snadný jako vydráždit chlapa.“

Poznámka vyvolala Sintařinu zvědavost, ovšem dračice to nedala před Thymarou najevo. Přezkoumala si nejdřív, co ví o posledních Thymařiných výkyvech, a hned uhádla příčinu její nevrlé nálady. „Rozhodnutí je přece na tobě, ne na nich. Jak hloupě se to chováš! Tak se vyspi s oběma. Anebo se žádným. Ukaž jim, že jsi královna, a ne kráva, která se má množit, když je býk v říji.“

„Nevybrala jsem si žádnýho,“ řekla Thymara, čímž vlastně odpověděla na dotaz, který dračice ani nepoložila.

Šupiny byly uhlazeny. Sintara zvedla hlavu a znovu vykročila na cestu ke kraji lesa. Thymara si pospíšila, aby jí stačila. Za běhu přemítala. „Chci to nechat být, nechat prostě věci tak, jak byly. Jenže žádný z nich to tak očividně nechce.“ Zavrtěla hlavou, až se jí tím pohybem rozlétly copánky na hlavě. „Tats je můj nejdávnější kamarád. Zнала jsem ho už v Trehaugu, ještě než jsme se stali dračími strážci. Je součástí mé minulosti, kusem mého domova. Ale když mě nutí, abych s ním šla do postele, nevím, jestli je to proto, že mě miluje, anebo prostě proto, že jsem ho odmítla. Bojím se, že kdyby se z nás stali milenci a pak to nedopadlo dobře, ztratím ho úplně.“

„Tak se vyspi s Rapskalem a hotovo,“ navrhla dračice. Thymara ji nudila. Jak si lidé mohou myslet, že draka zajímají podrobnosti z jejich životů? Asi tak jako život můry nebo ryby.

Strážkyně pochopila Sintařinu poznámku jako výmluvu, aby už to s ní nemusela dál probírat. „S Rapskalem? To nemůžu. Kdybych přijala jako druhu jeho, zas bych tím zničila své přátelství s Tatsem. Rapskal je vážně hezkej, zábavnej... a taky trochu divnej. Ta jeho podivnost se mi ale stejně líbí. A myslím, že mu na mně taky doopravdy záleží. Chce se mnou spát, ale nejenom kvůli rozkoši.“ Thymara pohlédla hlavou. „Jenže já to ani tak nechci, se žádným z nich. Nebo teda chci – kdybych ovšem mohla mít jenom to tělesný a nemuselo by se to

všechno komplikovat. Taky nehodlám otěhotnět, mít děcko, a vážně nepotřebuju dělat nějaký závažný rozhodnutí. Když si vyberu jednoho, musím přijít o druhýho? Nevím, co –“

„Už mě nudíš,“ důrazně ji upozornila Sintara. „A jsou důležitější věci, jimž by ses právě teď měla věnovat. Ulovila jsi mi dneska něco? Přineseš mi nějaké maso?“

Thymara se při tak nečekané změně tématu nasupila a s nelibostí odpověděla: „Ještě ne. Půjdu, až přestane pršet. Teď zrovna se nikde nepohybuje zvěř.“ Následovala odmlka a pak dívka nadnesla další nebezpečné téma. „Mercor říkal, že budeš lítat. Zkoušela jsi to? Cvičila jsi dnes s křídly, Sintaro? Práce se svaly je jedinej způsob, kterej kdy –“

„Netoužím se plácát po pláži jako racek se zlomeným křídlem. Nechci se stát předmětem posměchu.“ A ještě méně chci selhat a pak spadnout do ledové, rychle proudící řeky a utopit se. Nebo přecenit síly a nabourat do stromů, jako se to povedlo Baliperovi. Křídla má tak nateklá, že je ani nemůže zavřít, a navíc si u levé přední nohy utrhl dráp.

„Vždyť se ti nikdo neposmívá! Cvičení křídel je vyloženě nutnost, Sintaro. Musíš se naučit lítat; všichni draci musí. Od doby, co jsme opustili Cassarick, jste všichni vyrostli, a pro mě už začíná být nemožný nalovit dostatek zvěře, abys byla pořád dobře nakrmená. I když jsme tady našli větší zvířata. Budeš si muset lovit vlastní potravu, a abys to mohla provádět, je třeba být schopná letu. Chceš být jedním z prvních draků, co se odlepí od země, nebo až jedním z posledních?“

Sintaru při tom pomýšlení píchlo u srdce. Představa, že by menší samice jako Veras nebo Fente mohly vzlétnout do vzduchu dřív než ona, byla nesnesitelná. Pro tyhle zakrslé a nedorostlé tvory by létání skutečně mohlo být snazší. Zloba dračici rozehřívala krev. Cítila, jak tekutá měď jejích očí víří emocemi. *Budu je muset pozabíjet, to je celé. Pozabíjet je dřív, než mě některá z nich poníží.*

„Nebo bys mohla začít lítat dřív než ony,“ navrhla Thymara nezrušeně.

Sintara trhla hlavou a zůstala na děvče zírat. Někdy dokázalo zaslechnout dračí myšlenky. A občas bylo i natolik opovážlivé, že na ně odpovídalo.

„Ten déšť mě unavuje. Chci se vrátit zpátky pod stromy.“

Thymara přikývla a Sintara odkráčela. Thymara šla poslušně za ní. Dračice se jen jednou ohlédla.

Dole u řeky zatím ostatní strážci hlasitě probírali, který z draků pranicí začal. Lovec Carson stál se zkříženými pažemi a neústupně se hádal s Kalem. Z černého draka kapalo – takže už si z krku smyl Mercorovu kyselinu. Carsonův malý stříbrný drak Spit je mrzutě pozoroval zdálky. Ten muž je ale hloupý, myslela si Sintara. S velkým modročerným samcem nebylo radno si začínat. Kdyby Carson Kala nějak dopálil, drak by ho rozkousl vedví jedním křupnutím.

Tats pomáhal Sylve ohledávat dlouhou ránu na Mercorových žebrech. Jeho vlastní dračice Fente přitom žárlivě zarývala drápy do bahna a mumlala nejasné hrozby. Ranculos držel jedno křídlo napůl rozevřené, aby mu je jeho strážce mohl prohlédnout. Na samém konci bylo křídlo vážně pohmožděné. Sestican, pokrytý blátem, sklíčeně troubil na svého strážce, jenže Lecter nebyl nikde v dohledu. Hádka skončila. V jedné chvíli se tu pohybovali draci soupeřící o pozornost samice. A teď už se ti stejní draci opět chovali jako velký dobytek. Sintara jimi pohrdala a sama k sobě cítila odpor. Nestáli vůbec za její čas. Jen ji donutili myslet na vše, čím nejsou. A na všechno, čím není ona.

Kdyby tak bylo vše jinak, dumala a šla zpět po svých ranách osudu; od jedné náhody ke druhé. Kdyby se tak draci po proměně vylíhli plně vyvinutí a zdraví. Kdyby byli v lepší kondici, když se zavíjeli, aby prodělali přechod z mořského hada v draka. Kdyby se tak před desetiletími

přestěhovali domů. Kdyby Elderlingové nevyumřeli, kdyby hora nikdy nevybuchla a neukončila tak svět, který kdysi znali. Měla být něčím mnohem větším, než čím nyní je. Draci se měli líhnout z kokonů schopní letu, aby hned vzlétli a provedli první omlazující usmrcení. Jenže nikdo z nich tohle neuskutečnil. Sintara byla jako čirý úlomek skla, odlomený z nádherné mozaiky Elderlingů a měst s věžičkami a létajícími draky. Zatím tu leží v prachu, odtržená od všeho, co kdysi bývalo jejím údělem. Bez tamtoho světa je zcela zbytečná.

Samozřejmě se pokoušela létat, a ne jednou. Thymara nemusí vědět vůbec nic o jejích četných tajných a ponižujících pokusech. Bylo nesnesitelné, že i ta zaostalá Heeby se už uměla vznést a nalovit si pro sebe. Červená samice rostla a sílila každým dnem a jejího strážce Rapskala nikdy neunavilo opěvování jeho „skvělé, překrásné holky“, jeho dračice. Složil dokonce i jakousi přihlouplou písničku – spíš básnický paskvil než poezii, a když dračici ráno ošetřoval, vždycky píseň nahlas zpíval. Sintara měla chuť ukousnout mu za to hlavu. Heeby se mohla za zpěvu svého strážce naparovat jaksepatří. Přesto byla pořád pitomějšší než obyčejná kráva.

„Nejlepší pomstou bude naučit se létat,“ napověděla znovu Thymara, která vnímala spíš Sintařin pocit než myšlenku.

„Proč to nezkusíš ty sama?“ odsekla dračice hořce.

Thymara mlčela, ale vřelo to v ní.

Sintaře to pomalu docházelo. Byla vyděšená. „Cože? Ty už jsi to zkoušela, vid? Pokoušela ses létat?“

Thymara se dívala pořád jinam. Právě se plahočily divokou, bujnou loukou a mířily k hranici lesa. Po louce stály roztroušené malé kamené chaty. Některé z nich tvořily vlastně jen zbořené zdi a zhroutené střechy, zatímco jiné už dračí strážci obnovili. Kdysi tu bývala vesnice, místo, kde žili lidští řemeslníci. Svůj obchod tu provozovaly služebné